

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve: Egy évre 10 ft. — kr. 1/2 évre 2 ft 50 kr. Fél évre 5. —. Egyes szám 10.

Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpíacz. Vecsey-ház földszint. A szerkesztőségbe bérmentve küldendők.

Előfizetheti helyben: Telegdi K. Lajos könyvkereskedésében s a szerkesztőségnél. — Egyebütt a postahivatalok utján.

Hirdetési díj:

Orbános petisórárt 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint színtől több izbeli hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért. Bélyegdíj: minden beigtáért külön 30 kr.

Fortuna fűgėje.

(MD.) A kaczer asszonyokról azt mondják, — s hogy igaz is, nem egy holgykegyenez bizonyíthatná. — hogy azokat bolondítva, kik rajongnak utánok, magok azok után bolondúlnak, kik őket csupán egy hideg mosolyra méltatják.

Fortuna, a szerencse istennője, szintén asszony s pedig egyik a legkaczerabbak közül: ki hódolva fut utána, vállonitva néz le rá, míg vágya és gondolata más után fut.

A mi pénzügyérünk arca nem volt reá kedvező hatással; hasztalan csuszkált utána térdeim, nem kapott tőle egyebet — fűgėje él.

Hanem ez a pénzügyér által kapott fűge nagyon keserű! — Magyarországnak s majdnem azon eredményt idezi elő, melyet ama történelmileg emlékezetes fűgék, melyek Mátyást a igazságot megölék.

Pedig sokba került ám az a fűge, — már t. i. az, melyet a pénzügyér Fortunától kapott! A csalfa nő addig s addig kaparászott lenézett imádója tárczájában, hogy utójjára a bélese mind elkoptott s most csak 153 millió cseka lett szükségessé, hogy a nemzet konyhájához a napi koszt pénz kiteljék.

Már az igaz, hogy az a fűge csakugyan drága esemege s csak olyan embereknek való, kik nem a magok zsebéből fizetik a mulatságot; — teszem, — egy pénzügyérnek, ki, ha kifogyott a kamara, azt mondja nagyméltóságosan, hogy „úres kamarának bolond a gazdasszonya” s hogy megmussa, mikép neki van esze, beadja a kulcsot az országnak.

Főzz magadnak, ha enni akarsz! Én tovább nem töröm magam; én jólaktam a konyhában az étel — szágvál!

(Kérem: ne tessék gyanítani, mintha bizonyos kétemeletes szagokra gondolnék! Nem, csak holmi s áfrányfilatok jutottak eszembe.)

Mi aztán ott maradunk az úres kamra ajtója előtt s ütjük — nem a minisztert — hanem: hűlt helyét az elpárologott millióknak.

„Hová lehettek, ki mondja meg? Hát biz azokat elvitte a gazdálkodás, melynek illusztrációjaul legyen szabad ezuttal egy tekintetet vetnünk a bírósági szervezetre.

Volt nekünk egy igazságügyérünk: Horváth Boldizsár, kinek egy nagy hibája volt, hogy kevesebbre becsülte magát, mint a mennyit ért. Ez a miniszter, midőn a bírósági rendszer iránti kérdése szőnyegre került, az egyes bírósági rendszert akarta nálunk meghonosítani a társasbírósági helyett.

A minisztertanácsban ellenállhatlan érvekkel beigazolva, hogy szaktekintetben tervezete a lehető legjobb; hanem erre a kollegák fulók botját sem heverték, azt mondták, hogy a tervezet pénzügyi tekintetéből kivétel nélkül s elvetve a tervezetet, a fűslyut a társasbírósági rendszerre fekteték.

Indokolták ez eljárásukat:

1-ször a publikum előtt: gazdálkodási tekintettel;

2-ször maguk előtt: mert a társasbírósági rendszer mellett több egyén jöhet alkalmazásba s így több loyális — (a baloldali illoyális) — polgárt lehet alkalmazásba hozni.

Horváth komolyan elhitte, hogy azok az ő kollegái jobban értik a dolgot, mint ő s türesen hagyta székét, hogy hát ültesse abba más valakit, aki a társasbírósági rendszert nyelbe üsse.

Igy el lett vetve az egyes — a társasbírósági rendszer kedveért.

Az új nagyméltóságú ur neki fogott aztán s kinevezett vagy 1500 bírót s vagy 1000 kezelőszaki személylyel többet, mint az egyes bírósági rendszer mellett kellett volna, adván mindezeknek, mind pedig a bírának oly nyomorult fizetést, melyből csak egy lehet kijőni, ha az illető a napnál reggelizik s estelire megelégszik az ebéd kedves emlékével.

Lettt kinevezés; a hivatalos lap egy hétig hozta a szerencsétlen győztesek neveit.

S mi lett a vége? Hát az, ami annak a piskótának, melyet a gyermek ötven pajtása között megoszt. Sokan megtudták, hogy nint néz ki az a piskóta, melyet kinevezetésnek neveznek, de azért mindenki éhen maradt; és mi legfőbb: a piskótapénz mégis elfogyott.

Az ország évről évre jelentékeny összeggel többet kiad ma bírái fizetésére, mint kiadott volna az egyes bírósági rendszer mellett s igazságszolgáltatás mégis haldoklik; mert éhes embertől nem lehet ám várni, hogy majd valani nagy kedvem dőljön a munkának!

Sok buraukratánk van; csak egy hemzseg; de a sok buraukrata vállait még több adósság nyomja; a sok adósság ismét több hátránynak felel meg; e hátrány sokaságát pedig csak azon milliók haladják túl, melyeket az országnak a társasbírói rendszer elfogadásával azért kell kiadnia, hogy a szervezést vezető kormány mentül több pártívet jutalmazhasson meg loyális magaviseletért.

S ezt a gazdálkodást a kormány Anglia példájára utalva követte el; annak az Angliának példájára, melynek queens bench 4; court off common pleasa, 4, összesen 8; hatvan country courts s egy-egy: tehát 60 bíróval; — első és felülvizsgáló bíráit összeszámítva, nem egészen 100 bíróval bír! Annak az Angliának, hol nem abban gyönyörködnek, hogy ezerekre menjen a kenyérenélküli hivatalnokok száma, hanem megeléglék a 80—100 bíróval, de aztán fizetnek egy-egy bírónak 12—15 ezer frtot, hogy kedve legyen dolgozni, s meg se lehessen egy sajttal vesztegetni; minök aztán az a következése, hogy törvénykezésük példányszerű lábon áll; bíráik kűtűnök, az első kapicizások s meg nem köztűlhetők.

Szegény Anglia! — mi 1400

for s késleltetni fogja elutazását. De ugy is kellene; önnök edesem, mindaddig itt kellene maradnia, míg megtudjuk, hogy férje, az ezredes már megérkezett Indiába.

Darcie asszony ép felelni akart a szívelyes szavakra, midőn Januar, az öreg szolga, Singleton őrnagy és O'Gorman kapitányt jelenté be.

A két katonatiszt belépett. Singleton őrnagy magas növésű, daliás alak volt; arcát szépek lehetne mondani. Ő a kormányzó parancsnoksága alatt levő szabadospárt őrnagy volt. Fényes név, némes tulajdonságokat öröklött szüleitől s ő harcias atyjának méltó utóda volt.

A kapitány rokon volt a Darcie-családdal. Oly ember, ki a világot igen jól ismeré s — nem sokat adott reá, a mi nagyon természetes.

Szőnyűri hír kering a városban; — kezdé a vidor, alacsony termetű kapitány — én is az imént hallottam, de meggyőződésem róla, hogy valótlán. Siettem ide, hogy elmondjam ezt önöknek, mert ha hitelt érdemlhetne, az ember szive szakadna meg. Borzasztó! Az egész sereg fel van indulva.

Talán a kaffere támadnak ellenünk? — kérde ijjedten a háziasszony — az istenért, szőljön világosabban!

Igen, világosabban; de hogyan? Hisz talán önök is tudják már!

— Félek, hölgyeim! — vevé át a szót most a komolyabb őrnagy — félek, mondom,

éhező bíróval vagyunk nálá gazdagabbak.

Az eféle gazdálkodásnak lehet-e más következése, minthogy az állampénztárban, mikor azt felnyitjuk, az oda tett milliók helyett egy keserű fűgėje találunk, — melynek neve: — köznyomor?

A törvényhatóságok területi új beosztására vonatkozó javaslat, melyet a király is helybenhagyott már, új térképpel együtt nem sokára a törvényhaza elé fog terjesztetni.

A szellemi művek tulajdonjoga kérdésében — a „P. L.” szerint — az osztrák, magyar és orosz kormányok közelebb fognak határozatot hozni. Az írók, művészek tulajdonjoga s ezért nem sokára törvényileg szabályozva lesz.

A 48-as párt, — mint a „L. C.” írja — vasárnap tartja évi közgyűlését Budapesten.

A bécsi nationalbank tegnapielőtti ülésében több főnöknek adott felelmet dotáció, köztük a magyarországi főnökök, továbbra is fenmarad.

Az osztrák reichsráthban furesán állanak a dolgok. A kormány a csehekkel semmi kérdésben nem ért egyet. E végből 25 cseh képviselő tegnapielőtti beadta lemondását.

Külföldi rövid hírek. Az új francia kabinet következőleg alakult meg: Broglie ügyéségi elnök s belügyér, Decazes külügy. — Fourton vallás és közoktatásügy. — Larcy közmunkaügy. — Depyre igazságügyi miniszter lett. Magne, Barail és Dompierre megtarták tárczáikat. — Spanyolországban Castellart meg akarják bukítani s a regensséget Alfons infans számára Serranonak átadni. — Cartagena bombáztatását tegnapielőtti (27-én) kezdek meg a kőzetársaságok. A karlisták erősen tartják magukat a városban. — Duc d'Aumale a francia sereg főparancsnokságával bizatik meg. — A francia sajtó azzal vidólja Mac-Mahont, hogy a hatalom hosszabbszával azon együtt a város érdekében.

Kiváló gond fordítottott arra, hogy minden fegyverfogható ifju elmenjen rendeltetés helyére, a harcmezőre. A nemzetőrök magá a város gondoskodott, s bárhova mentek is az országban s város fal, az itthon maradt lakosság figyelemmel kísérte lépteiket, s az anyagi szükségleteket hazuról fedezte. A közlekedést a város és a debreczeni nemzetőrök közt mindig a legbiztosabb emberek tartották fen.

Jó hatást szült városzerte amaz időben Kossuth Lajosnak egy „üdvös” rendelete, melyben hazánk nagy fia, mint a honvédelmi bizottság elnöke, azon ünneplés igéretet teszi, hogy az ország gondoskodni fog mindazokról, a kik a haza védelme közben bármennyi sérelmet szenvednek; a kik munkaközpelenül válnak, azok részére ipóló intézet állittatik fel; a kik pedig gyengébb sérülést kapnak és meg dolgoznak, azok részére hivatal vagymás nemű szolgálat biztosittatik.

E rendelet nov. 24-dikén hirdettetett ki Debreczen város közönsége előtt.

Nem Kossuthon mult, hogy az adott ígret nem váltathatott be.

Ugyanezen ülésben felolvastott a Lippán nov. 12. 13-án történt esatáról szóló jelentés, mely szerint a debreczeni nemzetőrök közül meghalt 4, megsebesült 8, kórházba vitetett 3.

Ez időtáiban a városnak nemcsak a kebelől távollevő harcziakra kellett ügyelni, ha-

A helyzet.

A helyzet tarthatlan. Még csak 4—5 napig él a Szlávi-kabinet, ezt hangsúlyozzák a kormánylapok.

A sorsintéző, Deák egészsége hanyatlóban van, s hir szerint le akar mondani képviselői állásáról.

Kerkápolyt marasztják némelyek, de ő nem maradhat, pedig már bizalmi nyilatkozatokat gyűjtenek számára.

Az országgyűlési Deák-párt holnap tart döntő gyűlést a klubban.

Szlávi sokat engesztelődött Kerkápoly bukásán, de neki már késő a marasztás.

Még sokan ugyan azt hiszik, hogy ha a Deákör bizalmat szavaz a kormánynak, s a tagok kötelezik magukat a vak engedelmességre, akkor talán megtarthatják a kormányt.

A lejtő sikos. A baloldalon a Csávolszki féle árnyalat szaporodik.

Tisza K. és Ghyzcy közt az ellentét kezd édebb lenni.

Ez utóbbi hirrei furcsa ellentétben áll ama hir, hogy a Zichy József gr. keresk. ügyér elnökele alatt alakított kormányban Ghyzcy (pénzügy) és Tisza Kálmán (belügy) is részt vevének; az igazságügyi tárczát Váradi Gábor vállalná el.

No de azért Tisza K. és Váradi — természetesen — megmaradnának ellenzékinek s a delegációban épen ugy, mint az országgyűlésen — opponálnának önmaguknak.

Mert máskép nem lehet érteni, hogy ok „elveik feladása nélkül” jobboldali alapon kormányt vállaljanak.

Ekkor aztán megtudjuk azt is, hogy lehet faból — vaskarikát csinálni?!

Alkalmi visszapillantások.

Három közlemény. I.

Még néhány hét van hátra ez évből, melynek minden napját meg lehetett volna ünnepelni a magyar embernek márcz. 15-től kezdve.

Igen. Nem akarunk nagytítani. Az 1848-ik évek a folyó 1873-ik év negyedszázados évfordulója.

Ne bucsundulok el tehát ugy ez évtől, hogy annak végnapjaiban így alkalmilag vissza ne pillantsunk a 25-év előtt történt eseményekre.

Azonban nem czélunk az akkori országos eseményeknek teljes rajzát adni, hanem csak a helyi érdeki dolgokra terjeszkedünk ki. Adatunk hitelessége iránt legyen elég a Debreczen városi jegyzőkönyvre hivatkozni.

1848 novemberében haza, mint amaz évek csaknem minden napja, nagy jelentőségű bir Debreczen város történetében.

A város atyái önértöküknek tekintették az ország érdekét. Az összes polgárság lelkesedve buzgólkodott a haza ügyében, s ezzel együtt a város érdekében.

Kiváló gond fordítottott arra, hogy minden fegyverfogható ifju elmenjen rendeltetés helyére, a harcmezőre. A nemzetőrök magá a város gondoskodott, s bárhova mentek is az országban s város fal, az itthon maradt lakosság figyelemmel kísérte lépteiket, s az anyagi szükségleteket hazuról fedezte. A közlekedést a város és a debreczeni nemzetőrök közt mindig a legbiztosabb emberek tartották fen.

Jó hatást szült városzerte amaz időben Kossuth Lajosnak egy „üdvös” rendelete, melyben hazánk nagy fia, mint a honvédelmi bizottság elnöke, azon ünneplés igéretet teszi, hogy az ország gondoskodni fog mindazokról, a kik a haza védelme közben bármennyi sérelmet szenvednek; a kik munkaközpelenül válnak, azok részére ipóló intézet állittatik fel; a kik pedig gyengébb sérülést kapnak és meg dolgoznak, azok részére hivatal vagymás nemű szolgálat biztosittatik.

E rendelet nov. 24-dikén hirdettetett ki Debreczen város közönsége előtt.

Nem Kossuthon mult, hogy az adott ígret nem váltathatott be.

Ugyanezen ülésben felolvastott a Lippán nov. 12. 13-án történt esatáról szóló jelentés, mely szerint a debreczeni nemzetőrök közül meghalt 4, megsebesült 8, kórházba vitetett 3.

Ez időtáiban a városnak nemcsak a kebelől távollevő harcziakra kellett ügyelni, ha-

nem arra is, hogy a Hortobágyot fegyveres rablócsapatok lepték el: ezek a nyájakat elhajtották, s a védelemre kelt pásztorokat gyakran leölték.

Debreczenből az erdélyi hadsereg erősítésére küldetett Várád felé egy csapat gyalog és lovas nemzetőr. Azonban a szükség ugy hozta magával, hogy ez később Szilágy-Somlyó felé vitések.

Sokan emlékezhetnek még olvasóink közül ama napokra. Azok a kik csapattal voltak, emlékezzenek rá, hogy épen ma 25 éve, midőn Szilágy-Somlyón állomásoztak — a szeretett hazáért.

E napra már itthon voltak a Lippánl megebesült debreczeni vitézek is: s ápolatásukra a város kiváló gondot fordított.

Kitüntette magát a város abban is, hogy az itt átkelő, s a magyar haza védelmére siető hadiakat a legszivesebb magyar vendégszeretettel fogadta.

Az itt akkor tájban megfordult honvédek bizonyára azon meggyőződésre jöttek, hogy megérdemli e jó magyar nép, hogy ennek szabadságát minden harczképes ifju haláláig védelmezze.

Vidéki élet.

Szatmár, nov. 26.

E hó 17-kén közgyűlésünk volt, mely némi csekély változtatással, jóformán vita nélkül fogadta el az 1874-iki költségvetést, melyben a város bevételeinek főösszege 170,564 frt 13 kbrban, kiadásá 200,564 frt 13 kbrban van megállapítva, s így a költségű adó által fedezendő deficit 30,000 frt.

Említést érdemel a jelzett közgyűlésből, hogy a zsidó tanitók pénzintézése a fűbbi városi pénztárunkból fizetett tanítóval egyenlővé tétetett; továbbá a kolera által magokat kitüntetett tisztí orvosok és városi fokapitány az elismerésen kívül pénzbeli jutalommal is megtiszteltettek.

A nov. 17-ki közgyűlés folytatása 24-kén következett, a megszaktást a gyenge forgalmu nagyvárás tevén szükségessé.

Ennek témérek tárgya közül kettőt említek fel. Ki volt erre tűzve a gör. kath. pap választása, melyhez való jogát a szamos-újvári püspök kandidálója mellett, a város, leginkább e sokat versenyző egyház megnyugtatósa érdekében, ezuttal, mint különben is patronus, magának tartotta a fen. Három egyen volt kandidálva, de mindháromnak kervevény s okmányi oláh nyelven levén szerkesztve, minthogy nálunk a hivatalos nyelv egyedül a magyar, közgyűlésünk az illetőket magyar nyelvi okmányok és kervevények benyújtására utasította.

Másik fontos tárgy a december 2-dikára, a felséghez küldendő hódolati felirat volt. Ez, mint előre nem jelzett indítvány terjesztetett elő s közgyűlésünk által egyhangulag elfogadtatott.

Volt elég mér-mondó s 48-as pártember a közgyűlésen, de ez indítvánnyal szemben... conticuere omnes! Pedig azt az indítványt igen sok oldalról lehetett volna ostromolni. Vessünk bár fátyolt a multakra, akár pokrócz vastagságot: a decz. 2-ka, a magyar alkotmány eltorlését Magyarországnak az összbírodalomba való beleolvasztását, nemzetünk megbódítására kiadott parancsokat juttatja eszünkbe, s e kedves emlékek nem igen hangolják nagy öröme a multjára nem épen érdektelen magyar embert.

A keserű emlékeket sophismákkal nem lehet kiirtani! Minden jó hazafi ragaszkodik a magyar királyhoz s áldást kíván ennek életére, nagy missziójára; de a magyar koronázott király 25 éves jubileuma majd 1892-ben következik el.

Egyébként tulságos loyális és royalitás is az, mit egy némi törvényhatóság most elkövet, mert e tekintetben az országgyűlés megette a mit akart, s a parlament hódolata mellett, az egyes municipiumoké legalább is felesleges.

Szegénység, pénzzavar, s a rossz napokat jelző életunság, több öngyilkossági esetnek

lágreszben, elhagyott kis telepítvényen találkoztak s szívők öszinte barátságával együtt más iránt. Vaughan asszony a két leánykának, ugyszólván, második anyja volt; s a kis lányok ugy sejtették, hogy e jó nőt sosem fogják többé viszontlátni ez életben.

Szomoru volt mindkét leánya és hallgatag. Ily körülmények közt s távoli világrészben sokkal nehezebb s elviselhetetlenebb az elválás; mert az elhagyottakat nem pótolja ki senki nekik.

Darcie ezredes jóhírű, bátor katona volt és igen gyöngéd apa. Parancsai inkább kérelmek voltak; de szigoru is tudott lenni s akkor hajthatlan volt.

Singleton őrnagy sokkal fiatalabb volt, mint Darcie ezredes, de azért igen jó barátok voltak. Mikor az ezredes elutazott, a Darcie-család az ő gondjaira bízottot s ő hí barátja maradt a háznak. Okos, előrelátó ember volt s daczára 38 évesnek sem volt eléggé vigyázó. Mikor az elutazás hírt vette, szemei könyekkel teltek meg s Norára gondolt. A családra vigyázott, de önszívere nem. Mások igen csinos daliának tarták őt, de Nora inkább gondolt arra, hogy nagyanyára szeressen, mintsem belé. Az őrnagy erre gondolt, és szomoru volt nagyon.

Majdnem elkéstél az asztaltól, gyermekem. — szolt hozzá az anya, figyelembe sem véve megjegyzését: bár Nora hallotta azt és szíve el volt foglulva reá.

Nora igen szereté btyát s e gondolat nagyon elszomorította. — A „Vészmadár”-on még más is elszomorodik akkor, — vágott közbe a kis Emma, ki ép e perczben nyitott be nesztelenül a szobába. — Nem gondolod-e te is, kedves Norám?

— Majdnem elkéstél az asztaltól, gyermekem. — szolt hozzá az anya, figyelembe sem véve megjegyzését: bár Nora hallotta azt és szíve el volt foglulva reá.

Az asztal körül csak kevesen ültek. Az őrnagy is ott volt, bár nem igen vett részt a társaságban. A kedv nem mutatkozott egyiknél sem. A szíves házi gazda legjobb borát s legfinomabb csemegéit rendelé az asztalra; de ma sem a tekenősbékaletes, sem a jó borok nem dicsekedhettek a szokott dicserő nyilatkozatoknak. A házi gazda tudta e komorság okát s ez egyszer, kivételesen, nem haragudott azért.

Egy kis családnak szétválása mindig fájólag hat a családtagokra. Mrs. Vaughan és Darcie asszony régi barátok voltak. Távoli vi-

(Folyt. következik.)

TÁRCZA.

„VÉSZMADÁR.”

Regény a tengerészleltől, három kötetben. —

Írta a „Rockingham” szerzője.

Fordította Kompolyti Tivadar.

Elő kétet. — VI. rész.

(19-ik folytatás.)

Cupstádt egyik palotájának vendégszobájában két hölgy ült a finom ottománon. Körültük gondorfűrtű kis leányka játszadozott. A kiscsike alig lehetne még hét éves. A — hölgyek mindenike szép volt. Egyik a háztulajdonos; a másik csak barátói látogatáson volt itt.

— Kedves Darcie asszony, — kezdé a társalgást a ház urnöje, kedves, csengő hangon — nekem igen fáj, hogy ön mindig csak arról beszél, hogy bennünket el akar hagyni.

A kedves Nora a ház fénye s nekünk őt nélkülözni kellend. En e tárgyról említést sem merem volna tenni mr. Vaughan-nek, mert tudom, hogy fájdalmat okozhatnék neki. En pedig férjemet nem szeretném bűstni. En még mindig remélem, hogy tervén változtatni

for s késleltetni fogja elutazását. De ugy is kellene; önnök edesem, mindaddig itt kellene maradnia, míg megtudjuk, hogy férje, az ezredes már megérkezett Indiába.

Darcie asszony ép felelni akart a szívelyes szavakra, midőn Januar, az öreg szolga, Singleton őrnagy és O'Gorman kapitányt jelenté be.

A két katonatiszt belépett. Singleton őrnagy magas növésű, daliás alak volt; arcát szépek lehetne mondani. Ő a kormányzó parancsnoksága alatt levő szabadospárt őrnagy volt. Fényes név, némes tulajdonságokat öröklött szüleitől s ő harcias atyjának méltó utóda volt.

A kapitány rokon volt a Darcie-családdal. Oly ember, ki a világot igen jól ismeré s — nem sokat adott reá, a mi nagyon természetes.

Szőnyűri hír kering a városban; — kezdé a vidor, alacsony termetű kapitány — én is az imént hallottam, de meggyőződésem róla, hogy valótlán. Siettem ide, hogy elmondjam ezt önöknek, mert ha hitelt érdemlhetne, az ember szive szakadna meg. Borzasztó! Az egész sereg fel van indulva.

Talán a kaffere támadnak ellenünk? — kérde ijjedten a háziasszony — az istenért, szőljön világosabban!

Igen, világosabban; de hogyan? Hisz talán önök is tudják már!

— Félek, hölgyeim! — vevé át a szót most a komolyabb őrnagy — félek, mondom,

for s késleltetni fogja elutazását. De ugy is kellene; önnök edesem, mindaddig itt kellene maradnia, míg megtudjuk, hogy férje, az ezredes már megérkezett Indiába.

Darcie asszony szomorúan mosolygott. Ő igen félt a tengertől; különösen ha férje nélkül kelle utaznia.

En ép arról beszéltem barátónomnak, hogy ne utazzék el még egyelőre, — felelé Vaughan asszony — s igen örülök, hogy ily jó pártólói akadtak teremnek.

Igazán különös, asszonyom, — kezdé ismét a kapitány — hogy ön ép most akar itt hagyni bennünket, mikor a bálók s a versenyfutások kezdődnek. Mit fogunk mi ön nélkül csezeni; különösen én, az ön érdemetlen rokona?!

Reszémről nem kételkedem azon, — felelé a bájos Nora, — hogy ön kitűnően fogja elfeledni társaságunkat: ön mulatságosan érti ezt. Mért is ne? En a hajón unni fogom magam, míg ön mulatni fog. Oh, én jól ismerem az oly fajta kapitányokat. Mért is gondolna ránk ön? Elég, ha mi gondolunk önr.

Más látogató érkezett s a társalgás fonala e tárgyról megszakadt. A kapitányt nem zavará ez intermezzo; ő vigan fecségetett tovább. Az őrnagy szólatlan volt s gondolataiba merült.

Jól van, mamám, — szolt a kedves Nora, midőn ismét egyedül volt anyjával — én nem bánom, hogy elhátarzá elutazásunkat, bár Vaughan asszonyt igen nehezen hagyhatom itt. De hát édes atyámat is igen szeretném már látni.

En megígírem atyádnak, gyermekem,

